

láře jednoho měsíce. Že nalézací soud při výměře trestu použil Šu 202 tr. zák., nepadá na váhu, kdyžtž za správného použití zákona měl trest vyměřiti dle uvedených již zákonných ustanovení.

Čís. 1830.

Přečin proti bezpečnosti života podle Šu 335 tr. zák.

Pokud lze použití zásad, vyslovených v §§ech 19, 54 nař. ze dne 29. května 1908, čís. 116 ř. zák. pro živnostenské provozování lomů, i na případ, slouží-li hliník potřebě velkostatku a obyvatelstvu se přenechává hlína proti zaplacení pouhé uznávací činže.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1924, Zm II 416/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 20. června 1924, jímž byl obžalovaný Hubert M. sproštěn podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle Šu 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Právem shledává zmateční stížnost rozsudek neúplným proto, že v jeho rozhodovacích důvodech není uvedeno, zda soud vzal za prokázanou skutečnost, potvrzenou svědkem Františkem Z-em při hlavním přelíčení, že, když jel v den neštěstí s pacholkem kolem hliníku, viděli se silnice, jak hliník je podkopán, a že si tehdy hned řekli, že by se ta hlína mohla snadno na někoho sesypati. Rozsudek sice zjišťuje, že hliník byl skoro po celé délce asi na 40—60 cm podkopán, a v rozhodovacích důvodech je zaznamenáno i zodpovídání se obžalovaného, dle něhož mu bylo povědomo, že hliník byl podkopán. Naproti tomu nezabývá se rozsudek vůbec otázkou, zda byl hliník podkopán takovým způsobem, že z toho hrozilo nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí, a zda bylo to známo obžalovanému, pokud se týče zda mohl toto nebezpečí nahlédnouti. Jde tu o skutečnost, zřejmě rozhodnou pro řešení otázky trestného zavinění obžalovaného, tak, že rozsudek, který ve svých důvodech onen svědecký údaj Františka Z-a pomíjí vůbec mlčením, je zmatečným podle čís. 5 Šu 281 tr. ř.

Zmateční stížnost poukazuje na předpis Šu 19 nařízení ministerstva obchodu ve shodě s ministerstvem vnitra ze dne 29. května 1908, čís. 116 ř. zák., dle něhož dlužno nebezpečná místa v lomech a jamách uzavřítí a opatřítí na vhodných místech výstražnými tabulkami. Nemenšího významu mělo by i ustanovení Šu 54 téhož nařízení, dle něhož musí majitel závodu neb osoba k tomu zřízená, místa, kde se pracuje, každodenně před každým zahájením práce, dále pak mimo jiné i po deštivém počasí prohlédnouti, a dle něhož dlužno, hrozí-li nebezpečí sesypáním, učiniti ihned potřebná opatření, by se tomu zabránilo, po případě zastaviti na ohrožených místech práci. Předpisů těch nelze sice přímo užití na tento případ, ježto uvedené nařízení vztahuje se pouze na živnostenské

provozování lomů, kdežto hliník, o který jde, slouží potřebě velkostatku a obyvatelstvu se přenechává hlína proti zaplacení pouhé uznávací činže. Ale zásady, vyslovené v těchto předpisech, platí i v případech, jichž se ono nařízení přímo netýká. Vždyť trestným podle §u 335 tr. zák. není jen čin neb opomenutí, přičící se určitým předpisům bezpečnostním, nýbrž vůbec každý čin a každé opomenutí, o němž pachatel již dle přirozených jeho následků, které každý snadno poznati může, nebo podle svých zvláštních poměrů může seznati, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečnost života, zdraví nebo bezpečnosti těla lidského. Obžalovaný věděl, že hliník byl podkopán, a bylo proto jeho povinností jako dozorce hliníku, by se přesvědčil o tom, zda nehrozí nebezpečí, že se hlína sesype, a postaral se o to, by nedošlo k nehodě. Zmateční stížnost dovozuje právem, že obžalovaný neměl především dáti Františku B-ovi, pokud se týče jeho synovi Gotthardu B-ovi vůbec svolení, by si vzal z hliníku hlínu, nebo že se měl aspoň postarati o to, aby práce byla vykonána pod spolehlivým dozorem. Opomenul-li obžalovaný učiniti potřebná opatření, aby bylo zabráněno nebezpečí sesypáním, bylo jeho povinností, postarati se o to, by do míst, kde byl hliník podkopán, vůbec nikdo nevstupoval, tedy buď hliník uzavřítí nebo jej aspoň opatřítí výstražnými tabulkami. Obžalovaný se nejen nezachoval žádným ze způsobů tu naznačených, dal naopak svým povolením, uděleným B-ovi, aby si vzal z hliníku hlínu, přímo podnět k tomu, aby do hliníku a to i do míst, kde byl hliník podkopán, vešli lidé. Je nerozhodno, nemohl-li obžalovaný, jak zní dotyčný závěr rozsudkový, předvídati, že B-ovi dělníci budou hlínu kopati přes to, že v hliníku bylo dosti hlíny (nakopané). Vždyť mu bylo počítati i s nebezpečím, vzcházejícím pro lidi, octnuvší se na nebezpečných místech lomu (jámy) z jakéhokoli důvodu vůbec, nikoli právě jen pro ty, kdož by tam chtěli těživo dobývati (kopati hlínu). Obžalovanému bylo počítati zejména i s deštivým počasím, jakož i vzítí v úvahu lidskou neopatrnost, jakou dle přesvědčení soudu, docházejícího výrazu v úvahách napadeného rozsudku, projevila usmrcená potom Marie N-ová tím, že přes Š-ovu výstrahu jala se hlínu kopati. Než veškeré zde naznačené závěry jsou závislými na zjištění, zda byl způsob, jakým byl hliník podkopán, spojen s nebezpečím, uvedeným v §u 335 tr. zák. a zda mohl obžalovaný toto nebezpečí předvídati. Jelikož pak rozsudek je v tom směru stížen doličenou vadou neúplnosti, činící jej zmatečným podle čís. 5 §u 281 tr. ř., bylo odůvodněné již v tomto směru zmateční stížností vyhověti, rozsudek zrušiti a vrátiti věc podle §u 288 čís. - tr. ř. soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 1831.

Není zmatečností podle §u 281 čís. 11 tr. ř. ani porušení předpisu §u 55 tr. zák., ani, vyslovil-li soud, že používá práva §u 54 tr. zák. a přece vyměřil trest v rámci zákonné sazby.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1924, Zm I 415/24.)